

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

[ΤΟΥ ΑΛΦΟΝΣ ΑΛΛΑΙ]

Ο ΚΟΛΥΝΤΩΡ

Ο νουνός του τού είχε δώσει ένα άχαρο όνομα : Κολυντώρ. Εμείς οι φίλοι του ξεκρίναμε ότι το όνομα αυτό ήταν γελοιωδέστατο και το μεταβάλαμε εις Κολυντώ, άπειρος προτιμότερο και έντελώς πρωτότυπο.

Ο Κολυντώρ έμεινε εύχαριστημένος και τó φέρει πειά στά έπισκεπτήριά του.

Έχω ιδεί πολλούς περιέργους τύπους στη ζωή μου, ποτέ όμως δέν είδα πρωτοτυπότερο τύπο από τόν φίλο μου Κολυντώρ. Κάθε φορά που τόν αντίκριζω ή καρδιά μου τρέμει από εύχαρίστησι και εδδύ.α.

- Ποτέ δέν πλήττω μαζή του.
- Χθές σου άνηγγειλαν την έπισκεψή του. Είχα πολύ καιρό να τόν ιδώ και τόν υποδέχθηκα με ένθουσιασμό.
- Κύτταξε με καλά, μου είπε, δέν με βρίσκεις άλλαγμαίσι; Παρητήρησα την φάτσα του. Ίδια και απαράλλαχτη.
- Δέν είσαι ψυχολόγος, μου είπε. Παντρεύθηκα!
- Ά μπά!
- Ναι, φίλε μου. Είμαι παντρεμένος πρό μιάς έβδομάδος....

Μετά 20 χρόνια θ' άπολαύσω την εύτυχία του γάμου μου αύτου.

- Μετά 20 χρόνια ;
- Είκοσι χρόνια, ναί !
- Είκοσι χρόνια ; Είσαι τρελλός ; Τι θα σου συμβή μετά 20 χρόνια ;
- Θα εύτυχίσω ! Δέν καταλαβαίνεις εσύ !
- Με νομίζεις τόσο κουτό ;
- Όχι, αλλά είνε περίπλοκη ιστορία !

Ο Κολυντώρ έπείσθησε στο σημείον αύτό και έπηρεε ύφος μεγαλοπρεπές. Έγώ είμουν άποφασισμένος να προβώ και μέχρι έγκληματο, γυι να μάθω αύτό τό αίνιγμα...

- Λοιπόν ; τού είπα ψυχρός, με προσποιημένη άδιαφορία, είσαι παντρεμένος ;...
- Μάλιστα !
- Είνε όμορφη ;
- Είνε γελοία.
- Πλουσία ;
- Άπένταρη !

- Τότε γιατί την πήρες ;
- Δέν μπορώ να σου εξήγησω.

Είδε όμως τα ίκεναιζία μάτια μου και με λυπήθηκε. Έκάθησε στην πολυθρόνα, άγαψε ένα τσιγάρο και μου διηγήθηκε την περιπόθητη ιστορία τού γάμου σου :

— Θυμάσαι την άρρώστεια, που μου έστειλεν ο Παντοδύναμος τόν τελευταίο Άπρίλη ; Άφησα τό Παρίσι λοιπόν και έπηγα στην Τρουβιλ να περάσω ένα μήνα κοντά στη θάλασσα. Την έποχη αύτή είνε μεγάλη φθίμια εκεί. Ένοίκιασα ένα δλοκλήρο σπίτι και εγκαταστάθηκα κοντά στο δρόμον τού Όνφλέρ. Ένα περιεργότατο σπίτι, φίλε μου ! Φαντάσου ότι έμοιαζε με φλωρεντινό παλατάκι και τό πήρα γιά ένα κομμάτι ψωμί... Καθημερινώς έκαμνα δυό λουτρά κι έκαμνα διάφορες εκδρομές εις τα περίχωρα.

Μία Κυριακή—ώ, αύτή ή άλησμόνητη Κυριακή—είχα πάει στο Οδμπέκ, ένα μικρό χωριτάκι λιμάνι, όταν άκουσα εκεί κοντά τους άρμονικούς ήχους μιάς μουσικής μπάντας.

Γύρω γύρω από τή μπάντα ήσαν οι εύτυχεις κάτοικοι τού Οδμπέκ, οι όποιοι άκούγαν με θρησκευτικών θαυμασμόν τός μελωδίας τού τελευταίου φρέ—τρός.

Μεταξύ αυτών... Άλλά σιάσου ! Πιστεύεις εις τόν κεραυνοβόλο έρωτα ; Όχι ; Τότε είσαι ένα κτήριος !

Ούτε έγώ δέν έπίστευα στον έρωτα που έρχεται σαν κεραυνός, αλλά τώρα πιστεύω. Είναι σαν ένα κτύπημα που δέχεται κανείς στο κεφάλι, τάπι και ξεπλώνεται ο πόνος στο στομάχι και την καρδιά. Τι περίεργο πράγμα είνε ο κεραυνοβόλος έρωας, φίλε μου !

Μεταξύ τών κηριών τού Οδμπέκ, όποις σου έλεγα, είδα μία ύψηλη γυνίκα μελαχροινή. Θα ήταν σφραντάρα, αλλά θαύσα έμορφιάς. Μόλις την είδα κατάλαβα πως την είχα πάθει ! Άγαπούσα αύτή τή γυναίκα και έννοιασα ότι θα την άγαπάω αιώνας...

Κορδύδεψέ με. Εν τούτοις έτσι είνε.

Είχε μαζί της την κόρη της, μία δεσποινίδα είκοσι ετών, άσχημη, αδύνατη και άγαρμη.

Την έπομένη εγκατέλειψα τό Φλωρεντινό παλάτι μου και εγκαταστάθηκα εις τό Οδμπέκ. Όπως έμαθα εκεί, ή λεγόμενη ήταν ή γυναίκα τού Διευθυντού τών Τελωνείων, ενός γέροου παράξενου, που έπαίξε μεζίκι άπ' τό πρωτό ως τό βράδυ.

Έγώ, που δέν είπιασα ποτέ χαρτί στη ζωή

μου, άποφάσισα να μάθω τό άχαρι αύτό παιγνίδι γιά να προσεγγίσω τό είδωλό μου.

«Ώ, αυτές ή βραδείες που πέρασι στο καφενείο, ή πληκτικές αυτές βραδείες, που πέρασα με τόν γέρο παράξενο, ο όποιος με έπιτογορούσε με την λέξη «βλάζα» δάκις, ήμουν άφορημένος !

Έφραγα κάθε βράδυ από και με πονοκέφαλο !

Έπί τέλους ύστερα από είκοσι ήμέρες μεζικοπαζιζιάς, ή θυσία μου άνταμειφθήκαν. Ο γέρο-παράξενος με προσάλασε σε γέμια.

Χαριτωμένη ή γυναίκα του ! Με δέχτηκε με μεγάλη εύγένεια και στην καρδιά μου άναψε με περισσότερη δύναμη ή πυρκαϊά. Άρχισα να της κάνω κόρτες, αλλά τίποτε ! Η γυναίκα τού άγαπούτα ήταν πιστή στο γέρο παράξενο.

Ένα βράδυ—τι άλησμόνητο βράδυ—έμιασε στο σαλόνι. Τό είδωλό μου μου έδειχνε ένα λεύκωμα με οικογενειακές φωτογραφίες λέγοντας : «Ο έξαδελφος μου Δείνα, ή θεία μου Πάδε, ή νύφη τού άνδρός μου, ή γιαγιά μου...»

Έξαφνα προβάλε ή φωτογραφία μιάς κόρης ως 20 ετών άσχημοτάτης, φρικαλέας, άποκουστιακής.

— Την γνωρίζεις αύτή ; με ρώτησε τό Ίνδαλμά μου.

— Ναι, είπα, είνε ή δίκ Κλαίρη, ή κόρη σας.

Ήταν πρόγυια ή ίδια, απαράλλαχτη ή Κλαίρη.

Τό Ίνδαλμά μου έσκασε τότε τά γέμια.

— Έπέσατε έξω, μου είπε. Δέν είναι ή Κλαίρη, είμαι έγώ...

— Σεί ! ! !

— Ναι, έγώ πρό 20 ετών.

Έμεινα κόκκαλο. Μου διηγήθηκε τότε πως στά νεύατα της είταν απαράλλαχτη με την Κλαίρη τή κόρη της. Πως αύτη ή όμορφη και χαριτωμένη γυναίκα, με τό θεία Λαζάρια που είχε στα μύγυλά της ήταν στα είκοσι χρόνια ένα κορίτσι αδύνατο και άχαρο ;

Τότε, φίλε μου, μου ήλθε μία ιδέα που πλημμύρησε την ψυχή μου με άπάντηση χαρά.

«Κρατούσα στα χέρια μου την εύτυχία ! Άφου ή μητέρα έμοιαζε τόσο με την κόρη της, διαν ήταν νέα, έσκόφθηκα ότι και ή κόρη θα έμοιαζε τής μητέρας της όταν θάφθανε στα σαρόνια. Και χωρίς να χάσω καιρό ζητήσα την Κλαίρη σε γάμο. Γιατί όχι ; Τώρα είνε, είκοσι ετών. Είνε άσχημη βέβαια. Ύστερα από είκοσι χρόνια όμως θα είνε όμορφή, απαράλλαχτη με την έξαισία μητέρα της, που την έρωτεύθηκα με τό πρώτο... Θα περιμένο λοιπόν... Είκοσι χρόνια είν' αύτά θα περάσουν...

Και ο Κολυντώρ, ένθουσιασμένος με την ιδέα του αύτή, προσέθεσε :

- Δέν μπορείς να πής ; πως είμαι κουτός ; Είμαι κουτός ;
- Όχι πιστούνε μου...

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

ΣΑΝ ΟΠΤΑΣΙΑ

Ο κάμπος ο άπέραντος, σποτιδιασμένος, θλιβερός σαν κοιλάδα τού λαυθρόνα κι' επάνωθό του μαύρα σύννεφα, που στο κάθε σφίξιμό τους αφίρουνε βάρμεις που τυφλώνουν κι' άμείσως ύστερα, ύπερκόμοια μουγκρητά γυγαντων πούχουν μπλεχτή σε ύπερανθρώπη μάχη και κάνουν τά κομμά τους σε κάθε άποφασιστικό τους σφίχταγμάσια να στραγγίζουν τό χυμό τους, στη γή.

Τό ξεροβόδι παρασέρνει στη μανιασμένη διάβα του της χοντρές στάλες τής βροχής κάνοντάς της ν' αφίρουνε πέφτοντας στη ράχη τής γής, μονότονον άπό που μοιάζει σαν ίσιο στάγιο τραγοδι τού κεραυνού.

Μιά γυναίκα μαυροφορημένη, κεροπρόσωπη, ξεμαλισμένη, τρέχει στον κάμπο τ.ν. άπέραντο.

—Τή βλέπεις ; Έχει σηκώσει τά χέρια ως τό φριχτά άλλοιωμένο από τρώχο πρόσωπό της γιά νόν τό φυλάξη άπ' τάνεμοβρόχι που τό μαστιγώνει.

Είνε μουσκεμένη ως στο κόκκαλο κι' ο δομητικός άγέρας τής σηκώνει τά φουστάνια και κάνει νάνεμίζουνε τρελλά τά ξεπλεκα μαλλιά της.

Τρέχει αδιάκοπα χωρίς να βλέπη που πάει, σκοντάφτοντας, στο κάθε της βήμα κι' αλλάζει διεύθυνση, σε κάθε κεραυνού βρόδωνημα, σαν αυτόματο... γιατί 'ναι τρελλή ή δυστυχισμένη !

— Τή λυπάσαι, σκληρή θγαλημένη μου ;

....Είνε ή σκέψη μου !

Κώστας Δημόπουλος

